

Mijn wondermooie Sprookjesboek

Met illustraties
van Anne Hofmann

DELTA S

Inhoud

Doornroosje.....	6
De ganzenhoedster.....	11
De wolf en de zeven geitjes.....	15
De kleine zeemeermin.....	18
Rapunzel.....	27
Sneeuwwitje en Rozenrood.....	31
Tafeltje dek je.....	37
Hans en Grietje.....	44
Assepoester.....	51
Jorinde en Joringel.....	56
De nieuwe kleren van de keizer.....	58
Roodkapje.....	62
Vrouw Holle.....	65
De gouden gans.....	68
Broertje en zusje.....	73
Het dappere snijdertje.....	78
Repelsteeltje.....	85
De kikkerkoning.....	88
De stuk gedanste schoentjes.....	92
Jaap en de bonenstaak.....	95
De Bremer stadsmuzikanten.....	102
Aladin en de toverlamp.....	107
De zoete pap.....	117
De visser en zijn vrouw.....	118
Belle en het beest.....	123
De parel die 's nachts licht gaf.....	134
Het klosje, de schietspoel en de naald.....	143

Het kleipaard.....	147
Koning Merelbaard.....	155
Het levenswater.....	159
Sneeuwwitje.....	166
Ten oosten van de zon en ten westen van de maan.....	174
De gelaarsde kat.....	183
De sterrendaalders.....	187
De duivel en de drie gouden haren.....	188

Doornroosje

Er waren eens een koning en koningin die heel graag een kindje wilden.

Op een dag zat de koningin bij de vijver toen een kikker dichterbij schuifelde en zei: 'Je wens wordt vervuld. Over een jaar zal je een dochter ter wereld brengen.'

De kikker kreeg gelijk en de koningin beviel van een prachtig meisje. De koning en zijn vrouw waren zo blij dat ze een groot feest organiseerden zodat iedereen het kindje geluk kon komen wensen.

In het koninkrijk woonden dertien wijze feeën, maar omdat de koning maar twaalf gouden borden had, moest een van hen thuisblijven.

Het werd een knalfeest en aan het eind stonden de feeën aan het wiegje van de baby om magische wensen over haar uit te spreken. De eerste wenste dat ze braaf zou zijn, de tweede dat ze mooi zou zijn, de derde schonk haar rijkdom, de volgende intelligentie en zo ging het maar door.

Toen elf van de feeën gesproken hadden, stormde plotseling de dertiende binnen, woedend dat ze niet was uitgenodigd. Zonder iemand te begroeten riep ze met luide stem: 'De koningsdochter zal zich op haar vijftiende verjaardag prikken aan een spinnewiel en dood neervallen!' Ze keurde het kind geen blik waardig en rende weer de feestzaal uit.

Iedereen was vreselijk geschrokken, vooral de koningin was buiten zichzelf van zorgen en verdriet.

Toen stapte de twaalfde fee naar voren. Zij had nog geen wens uitgesproken. 'Ik kan de vloek niet opheffen, maar wel verzachten', zei ze. 'Ze zal niet sterven, maar honderd jaar slapen.'

Meteen gaf de koning het bevel om alle spinnewielen uit het hele land te verbranden om zo zijn kind te beschermen tegen dit dreigende gevaar.

In de jaren daarna groeide het meisje op en alle goede wensen van de wijze feeën kwamen uit. Het kind was vriendelijk en lief, slim en erg knap.

Op de dag dat de prinses vijftien werd, waren de koning en koningin toevallig niet thuis.

Het meisje liep door het hele paleis. Ze ontdekte alle zalen en kamertjes en klom de smalle trap op die naar de bovenste torenkamer leidde. In het slot van de deur zat een roestige sleutel en toen ze daaraan draaide, zwaaide de deur open.

In de kamer zat een oude vrouw draad te spinnen. De koningsdochter begroette haar vriendelijk en keek nieuwsgierig naar de oude dame.

‘Wat is dat voor een grappig ding dat zo druk heen en weer springt?’ vroeg ze terwijl ze de spil vastpakte.

Op dat moment prikte ze zich aan het spinnewiel en werd de vloek van de deritiende fee werkelijkheid. De prinses viel neer op het bed en sloep in.

Haar slaap verspreidde zich over het hele kasteel. De koning en koningin, die net thuis waren gekomen, vielen samen met de hele huishouding in slaap. Ook de paarden in de stal, de honden op het plein, de duiven op het dak en de vliegen op de muur vielen in een diepe slaap.

Zelfs het vuur in de haard stopte met flakkeren en het braadvlees in de oven sputterde niet meer. De kok, die de keukenhulp net aan zijn oor wilde trekken omdat hij iets verkeerd gedaan had, verstarde en sloep in.

De wind ging liggen en geen blaadje bewoog meer aan de bomen. Stilte verspreidde zich over het hele kasteel.

Tegelijkertijd groeide er rondom het kasteel een doornstruik die razendsnel opkwam zodat er niets meer van het paleis te zien was.

In het hele land vertelden mensen over de mooie, slapende Doornroosje, want zo werd de koningsdochter genoemd. Steeds weer probeerden prinses door de doornheg te komen, maar het lukte niemand. Iedereen die het probeerde, raakte verstrikt in de doorns en keerde nooit terug.

Na vele, vele jaren kwam er weer een prins in het land. Ook hij hoorde het verhaal van de slapende prinses en ook hij was van plan om de koningsdochter te bevrijden.

Toevallig waren de honderd jaren net voorbij en de dag waarop Doornroosje zou ontwaken brak aan.

Toen de prins de doornheg zag, merkte hij dat deze in bloei stond en toen hij dichterbij kwam, gingen de planten uiteen om hem erdoor te laten.

Alles was stil. De prins liep langs de slapende dieren, de slapende bedienden en het slapende koningspaar tot hij uiteindelijk bij de torenkamer aankwam. Hij keek naar Doornroosje en vond haar zo mooi dat hij haar wel moest kussen.

Op dat moment gingen Doornroosjes ogen open en ze keek hem vriendelijk aan. Toen werd ook de rest van het paleis wakker. De koning en koningin, de hele hofhouding, de paarden in de stal en de honden op het plein, de duiven op het dak en de vliegen op de muur, de kok en de wasvrouwen, de knechten en bedienden, allemaal werden ze wakker en gingen verder waar ze gebleven waren, alsof er niets gebeurd was. Het vuur flakkerde weer en het braadvlees sputterde in de oven. De keukenhulp schreeuwde 'au!' omdat hij nu eindelijk aan zijn oor getrokken werd.

Doornroosje en de koningszoon werden verliefd en vierden een groot huwelijksfeest dat meerdere dagen duurde. Ze leefden nog lang en gelukkig.

